

Каквито разстройства преживява свѣтскиятъ човѣкъ, презъ такива минава и религиозниятъ, и духовниятъ, само че въ други области. Свѣтскиятъ човѣкъ разстройва стомаха си, а религиозниятъ — мисълта си. Докато дойде до истинското разбиране на живота, той минава презъ редъ заблуждения. Той мисли, че като вѣрва въ Бога, изведнѣжъ ще стане чистъ и светъ човѣкъ. Не се постига лесно чистота и светостъ. При това, мжно се познава, кой човѣкъ е светъ. Светиятъ човѣкъ външно не може да се познае. Той е естественъ въ отношенията си, смиренъ, минава незабелязано. Макаръ че се храни съ специална храна, никога нѣма да разберете, какво яде. Ако го поканите съ храна, каквато не яде, той никога нѣма да ви каже, че това или онова не яде, но деликатно ще се извини, че се е хранилъ, и ще вземе само нѣколко хапки хлѣбъ, да не откаже на поканата ви. Влѣзели въ нѣкой домъ, той не се вира, какъ е наредено, но се занимава съ мисълта си. Стане ли въпросъ за отношенията между мъжа и жената въ този домъ, каквото да види, той го разглежда отъ красивата страна. И ако го питатъ, какви сж впечатленията му за характеритѣ имъ, той ще каже, че и двамата сж добри хора, на които сж дадени известни въпроси за разрешаване. Той ще имъ пожелае Богъ да ги благослови, да решаватъ правилно задачитѣ си.

Светиятъ човѣкъ вижда всичко, но въ